

sig ogsaa, at han i Betænkningen hist og her indfletter nogle Vendinger, som jeg ikke kan undlade at betragte som Udslag af det ærede Medlems egen Følelse af, at hans saglige Argumentation er uholdbar. Det ærede Medlem siger et Sted, at naar vi indrette os med Forsvaret, saaledes som han vil og foreslaar, stille vi os ikke gunstigere overfor een Magt end overfor en anden, „thi“, siger det ærede Medlem, „den Magt, der krænker vor Neutralitet, vil blive mødt af os paa samme Maade, hvem det end er“ osv. Ja, det er atter en af disse Vendinger, som jeg indrømmer lyde godt, naar man stopper dermed og ikke *tænker* videre. Men det er jo ingenlunde tilstrækkeligt, at enhver Magt, der krænker vor Neutralitet, vil blive mødt paa *samme* Maade. Thi hvis det skulde være nok, maatte det ærede Medlem ogsaa kunne garantere os, at de Magter, der ville angribe os, ville gøre det paa samme Maade. Men den Garanti have vi jo ikke. Naar en Magt, der vil angribe os og er i Stand til det, siger: Der er det svage Punkt — og den saa angriber os der, kan det jo ikke hjælpe noget, at det ærede Medlem siger til Angriberne: Ja, men det er det ikke beregnet paa; det er beregnet paa at skulle blive angrebet paa en saadan Maade, at vi have indrettet os paa at kunne møde Angrebet. Thi det forholder sig med en Fæstning og med en samlet Forsvarsordning paa samme Maade som med en Kæde. Hvor stærk er en Kæde? Den er nøjagtig saa stærk som det svageste Led i Kæden. Det samme gælder, naar Talen er om at tilvejebringe et rationelt Forsvar. Et saadant er nøjagtigt saa stærkt som det svageste Punkt i det. Og man maa dog gøre Regning paa, at de, der ville angribe os, de angribe os nu en Gang ikke paa den Maade, vi helst ville have det, men de angribe os paa den Maade, de selv finde fordelagtigst.

Det ærede Medlem hævder gentagne Gange, at et med faste Værker mod Landsiden forsvaret København, ikke vil frigøre Hæren, men snarere vil friste den til at sætte sig fast der og forsømme sin Pligt ved Kysterne. Nu er jo da alt, hvad der hedder militær-teknisk og strategisk Sagkundskab i denne Verden, enigt om, at det ærede Medlem har ganske Uret i denne Paastand. Og det ærede Medlem, der dog tidligere har vist sig ret om overfor Beskyldninger mod Hæren for ikke gerne at ville vove Pelsen, er her lige ved at fremsætte noget i Retning af en lille Insinua-

tion mod Hæren om, at den helst vil krybe ind bag disse faste Værker og forsømme Forsvaret ved Kysten. Jeg beklager i alt Fald i højeste Grad, at denne Vending er fremkommen.

Der er endnu i det ærede Medlems Motiver et Par Vendinger, som ogsaa ligesom synes at skulle dække over Mangelen paa Fasthed i den saglige Argumentation. Det er, hvor det ærede Medlem taler Politik i Betænkningen, hvor han f. Eks. hævder, at „Københavns Landbefæstning har i Aarenes Løb vakt en dybtgaaende Splid i vort Folk og i vide Kredse vakt en Forbitrelse, som ingenlunde har fortaget sig endnu.“ Jeg synes ikke, Vendingen er ganske rigtig. Thi hvad skal der forstås ved „Aarenes Løb“? Hvor mange Aar er det? Det er jo kun nogle faa Maaneder siden, at det ærede Medlem stod her i Byen og var meget virksom til at deltage i Højtideligheder til Minde om en Begivenhed, da Københavns Landbefæstning frelste Landet. Altsaa, Spørgsmaalet her maa jo være: Hvor langt er „Aarenes Løb“? Og naar denne Forbitrelse er til Stede, er det da ikke givet, at den i og for sig ikke saa meget skyldes Landbefæstningen som saadan, som den skyldes den Omstændighed, at den Landbefæstning, der er, er anlagt ad provisorisk Vej? Og her maa jeg sige, at lige saa sikkert, som jeg hører til dem, der absolut og ubetinget fordømme den Handling, som skabte denne Tilstand, en Handling, der ikke blot bestod i selve Fejlgrebet med Provisoriets Anvendelse, men som efter min Mening for saa vidt bestod i en Forbrydelse ved Anvendelsen af Provisoriet, som dette her kastede sig over Forsvaret, lige saa sikkert mener jeg, at naar denne Handling har vakt Forbitrelse, og denne Forbitrelse endnu er vaagen, saa havde det netop her for enhver dansk Mand, der vilde drage Forsvarssagen ud af Partikævlet, været en Opgave gennem de Aar, der ere gaaede, ikke mindst siden Systemskiftets Dage, at oplyse Befolkningen om, at Fordømmelsen af Provisoriet meget godt kan opretholdes, men at Fordømmelsen af Provisoriet er en Ting for sig og Spørgsmaalet om, hvorvidt en Landbefæstning om København er nødvendig eller ej, en Ting for sig. Der er intet som helst i Vejen for, at selv den radikaleste Hjerne kan acceptere dette, at Københavns Sikring mod Landsiden er en militær-teknisk Nødvendighed ganske uanset, hvorledes den nuværende Landbefæstning er bleven til. Her er det Punkt, hvor Højre efter min Mening har *sit* uhyre An-